

тъй, щото по-първыты да ся подтвърдявать отъ по-подирниты порядочно. И ако дохваткыты ни сж едны по-слабы, а другы по-силны, тогазь трѣбва да гы распорядимъ постъпенно, като захванемъ отъ най-слабыты, та свършимъ на най-силныты, защото дѣйствието на послѣдниты произвежда по-силно впечатленіе въ слуха на слышятелиты. Трѣбва обаче да забѣлѣжимъ, че тойзи строй на расположеніето е само тогази добръ, когато вѣтіята е увѣренъ на себе си, че ще може да докаже добръ и точно подлога си. А въ противенъ случай, ако ся не надържи на дохваткыты си, тогазь той обратно трѣбва да наряди най-напредъ най-силныты, и постъпенно да свърши съ най-слабыты; защото чрѣзь силныты въ началото той ще може да възбуди вниманіето на слышятелиты си, за да бы го слушали до край внимателно.

84. Когато пакъ между дохваткыты има доста немощны, но не до толко за изхвърляніе, тогазь, казвать учителіети, трѣбва да ся вмѣстятъ тыя дохваткы въ срѣдѣтъ между силныты а послѣдныты да държатъ двата края. Съ тоя начинъ можтъ спомогнѣ и тѣ колко-годѣ въ увѣреніето.

85. Най-послѣ, ако всичкыты дохваткы сж силны, добро е да ся излага всякая отъ тѣхъ отдѣлничко, и да ся разширява съразмѣрно, споредъ както ся рѣче въ началото; защото прѣкаленото разширеніе може докара на слышятелыты сжмнѣніе и подозрѣніе въ доказателствата, нежели достовѣріе. При това многото ненуждны дохваткы отягчавать памятьтъ на слышятелиты, и вмѣсто да даджъ силѣ на другыты, тѣ гы разслабать. Докарва ся по нѣкогажъ щото силата на дохваткыты да е сжмнителна, нѣ доста доволна да спомогне за убѣжденіе на слышятелиты; въ тоя случай вѣтіята трѣбва да гы изложи еднѣ подиръ другѣ, безъ да гы разширява, защото, ако и всякая отъ тѣхъ сама по себеси е слаба, но струпаны една по другѣ, тѣ можтъ произве едно само дѣйствиє.

Е п и л о г ъ.

86. Епиплогътъ държи най-послѣднето мѣсто на словото. Той е едно оглавленіе на всичко, що ся е казало въ словото и най-повече, когато то е пространно и раздѣлено на чѣсти.